

DORU CICA

9+9=18
TERAPII CU LUMINĂ
povești PSI adevărate

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	3
INTRODUCERE	5
POVEȘTEA 1 ASTRID, DEMONUL DIN BĂILE FELIX ȘI DOI FRAIERI REIKIȘTI	16
POVEȘTEA 2 MADRIDUL, WIZZ AIR ȘI CĂLUGĂRII DE LA ATHOS	23
POVEȘTEA 3 BABA SIDA, NEPOTUL REIKIST ȘI IAHNIA DE FASOLE	29
POVEȘTEA 4 ȘI MEDICINISTĂ, ȘI KARATISTĂ, ȘI TREZITĂ BRUSC	36
POVEȘTEA 5 YANNIS, CRISTALUL ȘI CASA BÂNTUITĂ	51
POVEȘTEA 6 CHI, ARTE MARȚIALE ȘI MAEȘTRII JAPONEZI	59
POVEȘTEA 7 „PROFESSORE”, RADIESTEZIA ȘI ȘARPELE KUNDALINI	73
POVEȘTEA 8 CRISTINA, CANCERUL LIMFATIC ȘI BĂIATUL ȘAMANULUI	78
POVEȘTEA 9 POVEȘTI CU ARTE MARȚIALE, MARI MAEȘTRI ȘI UN PÂRDALNIC DE CANCER	83

Re
TABLETA 1 JIGHEN HISATSU – SĂ-ȚI ELIMINI
INAMICUL DINTR-O SINGURĂ LOVITURĂ 91

TABLETA 2 ARC PESTE TIMP 96

TABLETA 3 ȘERBAN,
DRAGUL MEU PRIETEN 100

TABLETA 4 VRĂJITOAREA CU URZICI 103

TABLETA 5 ACȚIUNE PSI LA DISTANȚĂ
„ÎN ORB” 108

TABLETA 6 EXISTĂ EFECT ZERO
AL TERAPIEI CU LUMINĂ? 110

TABLETA 7 DIABETUL BUCLUCAȘ 115

TABLETA 8 CÂINI ȘI TERAPIE PSI 120

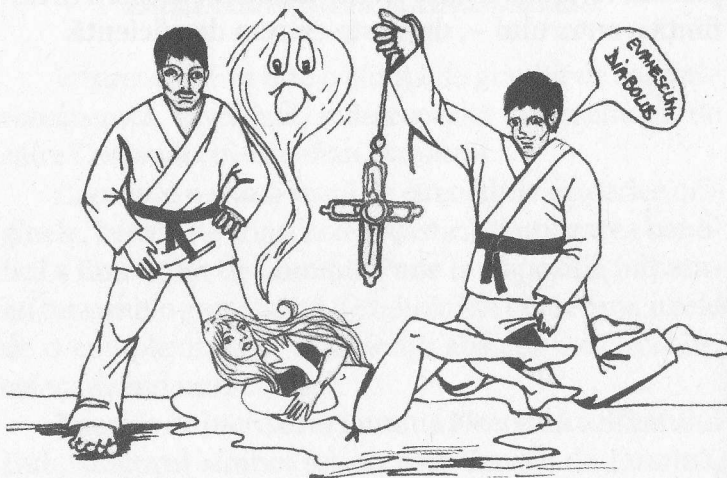
TABLETA 9 TATA 126

TITLURI DE ACELAȘI AUTOR 131

MATERIALE DISPONIBILE PE DVD 139

CUPRINS 141

POVESTEA 1
**ASTRID, DEMONUL DIN BĂILE FELIX ȘI
 DOI FRAIERI REIKIȘTI**

Presupusă posesie demonică. Preluarea energiilor malefice de către terapeut, în urma exorcizării. Cum am scăpat.

Mergem la Oradea, la stagiul de karate Shotokan organizat (excelent) de prietenul nostru, Ionuț. Ne cazăm toată trupa din Timișoara, Arad și Reșița (vreo 40 de sportivi, sensei și shihani) la o pensiune lângă

celebrul ștrand termal în aer liber. Este începutul lui decembrie, frig.

Țin un antrenament monumental, predau cu entuziasm Sochin-kata (în traducere „forța liniștită”). Numai liniștită nu ne-a fost seara! Ajungem la pensiune, ne deducem cu mâncare ardelenască, stropită ușor cu o pălincuță și un pahar de vin, culcăm copiii, lăsăm doi senpai „de gardă” și plecăm noi, maestrii, împreună cu o echipă de juniori și junioare, să facem o baie termală. Ștrandul era închis, bine-nțeles, dar ne înțelegem cu paznicul, care ne introduce pe un geam. Ne comunică faptul că va trebui să facem baie în întuneric.

Atmosfera bazinului în aer liber avea ceva primordial, de început de Jurassic. Deasupra apei calde staționa o plapumă compactă de aburi, lejer saturați cu hidrogen sulfurat. Ce mai, gura iadului! Tineretul năvălește, bine-nțeles, în apă, iar noi, bătrânii maestrilor, intrăm încet, ca în Gange, cu demnitatea vârstei.

Se aude un urlet neomenesc, reverberat de zidurile împrejmuitoare, urmat de scâncete ca de hienă și din nou urlet... Mă reped în direcția urletului, evident fără să văd nimic. Dan și Luci fac același lucru, plecând din celelalte colțuri ale bazinului. Ajung primul și o văd pe Astrid (o nemțoaică zdravănă, centura maro, foarte bună kumitistă, 16 ani) că este pe cale să fie înecată de „cineva”, asta întâmplându-se în apă până la brâu! Pur și simplu era luată de ceafă și de mijloc, întoarsă și „înfiptă” cu capul în apă și cu picioarele în sus. Fata se zbătea și urla ca o apucată. Nu era un urlet de puștoaică, era gros, gutural; doar scâncetele erau ale ei.

Ajung și Dan cu Luci, și încercăm să o prindem. Trei flăcăi tomnatici, foarte bine antrenați, de peste 1,80 m și totalizând 10 Dani, devenim brusc niște bicisnici și suntem lejer învinși de candida noastră elevă-discipol. Evident, în acele momente, discipolul este cu totul altcineva. Ne depășim, totuși, complexele misogine, și reușim să o imobilizăm și să o târâm pe mal. Se zbătea cu furie, făcea spume la gură, ochii holbați-ficși, ce mai, am început să facem pe noi de frică. Dan și cu mine, doi „minunați” reikiști cu o vechime de 2 ani, începem să îi facem terapie Reiki-Usui, gradele 1, 2. Punem palmele – parcă am băgat două cuie în priză... – ne bățâim, ne vaităm un pic, recuperăm, facem simboluri pe Astrid, îi punem după gât lăntișorul cu cruce al unuia dintre noi, ținem palmele pe cap, piept, plexul solar... vreo 30 de minute. Doi dintre flăcăii noștri „de tranșee” imobilizează cu maximă blândețe și eficiență paznicul, care vroia să sune la Poliție, Salvare, Mitropolie, Casa de nebuni etc.

Astrid intră într-o stare cataleptică, cu ochii deschiși. Mă uit: suflă? Da, suflă. O luăm pe brațe și dăm să o scoatem pe geam. Războinica noastră se trezește, ne mătură cu un picior și doi pumni, vrea înapoi în bazin. Ne luăm papara și o imobilizăm delicat, ca niște neanderthalieni. Încă 30 de minute de simboluri și terapii. Ne-am viclenit, așa se învață meserie, unul ține palmele și altul face simboluri pe chakre.

Se potolește, o ducem la pensiune, o culcăm, e cuminte. Noi, minunații, lejer decompensați, rămânem până dimineață în sufragerie să dezbatem tărășenia. Nu foarte băutori, ne bem mințile încet-încet, ca și când „ceva” din noi cerea alcool, fie pentru

hrană, fie pentru o protecție de tip abulic a creierului. Constatăm următoarele:

- Noi trei ne-am poziționat cumva strategic, în trei colțuri ale bazinului, înainte să înceapă balamucul; am configurat, premonitiv, baza unui tetraedru, creând oarecum un început de Merkaba. Deși ne-am apropiat de bazin umăr la umăr, în mod irațional fiecare dintre noi a intrat în apă prin alt colț al bazinului.

- Terapia a funcționat, dar simțeam că lăntișorul cu cruce a ajutat enorm.

- Punem întâmplarea pe seama faptului că problemele de familie ale lui Astrid (părinții erau în divorț), „vârsta critică” și tensiunea iubirii a doi băieți (fata își căuta doar drumul prin meandrele sexualității postpubertale) au determinat o explozie nevrotică freudiană clasică. Rațional, științific, corect psihologic, nu???

Îl sunăm pe Ionuț să-i povestim. Țsta ne înjură ardelenește: „Mă bolunzilor, au voi nu știrăți că noapchea în ștrand îi dracu’, sau cum zâce ezoterista de muierea mea, ștrandu’ îi pă ochiu’ dragonului, mă? Șáz blând, fātu’ mnieu, că amu’ vin cu pălincă și aghiazmă mare; iau și molitfelnicu’, mă!”

Vine Ionuț, o freționăm pe Astrid (ea cam dormea) cu pălincă – bună pălincă –, mirosea karatista a dulce păcat, îi dăm să bea aghiazmă – bea. Măi, beau și eu, și Dan – vomităm; ne ardea aghiazma!

Dimineață trimitem trupa la antrenament, noi rămânem cam năuci la pensiune să ne reconfigurăm. Amândoi priviri fixe, ochi răi, grai ușor răgușit, gutural; ne cam apucă tristeți fără motiv. Nu conștientizăm, dar intrăm pâș-pâș în noaptea întunecată a minții. Astrid se trezește pe la 11! Proaspătă ca un

boboc de trandafir, cu ochii ei de peruzea nemțească și *sommersprossen* (pistru), se uită la noi mirată și zice: „Măi senseilor, sunteți cam turțiți, oder?” Nu își amintește absolut nimic! Noi o cam înjurăm ecleziastic în gând, ne împachetăm și plecăm lejer către Timișoara.

Acasă, seara, mă așteaptă nevasta și fata, ca de obicei, cu cină și bucurie. Nu vin cu mâna goală; nici odată nu vin cu mâna goală din stagii. Nuuu! Vin cu un cadou minunat: un excelent demon tinerel (vreo 12 miliarde de ani, măsurați cu ansa și raportorul – bună de tot Radiestezia)!

Dau pe gât o sticlă de Ballantine's (eu nu prea beau de obicei) și ordon fetelor să nu se apropie de mine. Nebunia nebuniilor, îmi anunț calm și ritos nevasta năucită că mă mut imediat (nu aveam, bine-nțeles, nici unde, nici la cine!). Îngerașul meu vroia, pasămite, să mă îndepărteze de familie, ca să nu fac rău. Mă potolește nevasta cu chiu cu vai și mă culcă.

Dimineață îl sun pe Dan. La el, identic ca și la mine. Identic! Încep, iavaș-iavaș, procesul de recuperare. A fost ușor și scurt: vreo 2 ani! Cum am scăpat? Ce metode și tehnici? La mine a funcționat următoarea rețetă: noapte de noapte (nu aveam somn) făceam antrenamente epuizante de karate, meditații ZEN și îmi ascuțeam sabia (o minunată katana japoneză).

Într-un început de primăvară, stând în genunchi și meditând în tihnă, am simțit, brusc, că a plecat! Pur și simplu, a plecat de foame. Corpul meu emoțional, „șuierăturile” Șarpelui meu Kundalini (care era treaz și lovea, năuc, cu capul în chakre) nu mai emiteau inforenergiile de joasă frecvență cu care se hrănea

„ucigă-l toaca”. I-am mulțumit că a plecat, a rânjit, mi-a făcut cu ochiul și a dispărut, în pași de balerină. Nu era neapărat urât ca un țap; nu avea coarne ca în iconografia medievală. „Al meu” era cam roșcat și parcă avea un ciorap pe față. Mi-am dat seama că, potențial, putea să arate ca oricine (aveam o listă scurtă de semnalmente lombrossiene).

Măi, de-abia după ce s-a dus, mi-am amintit că sunt maestru Reiki, că sunt botezat și puteam apela la un duhovnic. Ei bine, tura asta a funcționat autoexercizarea cu Karate și ZEN.

Astrid a continuat karateul, este campioană de multe ori, are centura neagră 2-Dan, termină acum Medicina și anul trecut i-am organizat nunta. Ce mai, am exorcizat-o bine, noi, doi amărăți fraieri de reikiști începători!

Scurtă analiză a cazului

1. Astrid avea structurile și biocâmpurile slăbite. Biocâmpul de control-semnalizare de chakră 2 (Swadhisthana) și structura emoțională erau șubre-zite, din cauza tensiunilor de familie și mai ales a celor sexual-emoționale specifice vârstei. Deci era foarte vulnerabilă la un atac demonic.

2. Ne-am documentat bine și am aflat că ștrandul termal din Băile Felix este renumit pentru întâmplările bizare, uneori tragice, care s-au petrecut acolo în ultimii 30 de ani (cupluri sudate care se despart după o simplă baie, oameni care se sinucid fără motiv și fără „scrisoare” etc... multe, multe cazuri).

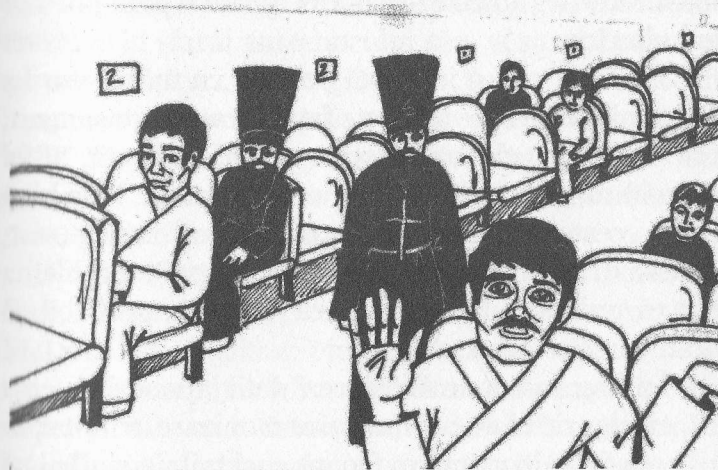
Am analizat radiesteziac: 3 canale malefice, plus egregor malefic bătrân. Vreau să facem o trupă „comando”, să curățăm, anihilăm și să punem „dopuri

de Lumină” pe canale. Nu de alta, dar or mai exista și alte Astride și alți reikiști începători fraieri...

3. Noi, cei doi mirifici sensei de karate și tați de familie, eram în plin proces tip „criza vârstei mijlocii”, mai pe șleau spus, rezonam ca niște amărâte de diapazoane lovite de un țambalagiu beat, cu toate problemele micuței noastre adepte, deci, am fost niște înlocuitori perfecți pentru demonuțului lui Astrid. Dar, vorba proverbului: Ce nu te omoară te întărește!

P.S. Povestea s-a întâmplat în 2000.

POVESTEA 2 MADRIDUL, WIZZ AIR ȘI CĂLUGĂRII DE LA ATHOS

Influențare PSI a liberului arbitru; răsplata imediată. Meteorologie PSI.

Plec în Portugalia, la Campionatul Mondial de Karate. În avion, Dan, lângă mine, Florin, Ștefan și 10 luptători, toți înveșmântați identic, cu genți identice, cu însemnele României și ale Federației de Karate. Emoționant!

Ajungem cu bine, în plină vară (în România era sfârșit de octombrie), facem un stagiu cu un venerabil maestru japonez, legendă vie. Organizare perfectă, rigoare japoneză, plecaciuni tot timpul, și așteptăm ca delegația României să fie invitată la discuții oficiale cu conducerea Federației Mondiale. Nu ne știa nimeni, nu cunoșteam pe nimeni, dar, nu-i așa, eram un bătrân ezoterist, cu inițieri, optimizări, miruiri, cu ansă, cu raportor și „oops”, cu Accept și EBF foarte mari. Cred în străfundul noesicului meu că am sfeclit-o cu măsurătorile radiestezeze, altfel nu am fi pățit pocinogul ulterior.

De fapt, este o întreagă poveste cu măsurătorile. Dacă măsoară despre subiecte față de care ai atașament, este musai să-ți obții o stare „Alfa” perfectă, altfel ansa îți răspunde după cum vrei tu de fapt. Este bine ca în aceste situații să ai un coleg, bun radiestezeze, care să îți măsoare „Alfa”-ul, ca să fie 100%. Problema era că unicul radiestezeze din Portugalia probabil că eram eu, nevrednicul.

În fine, mă apuc să „lucrez” șefii japonezi. Lucrez IE, cu algoritmi de curățare și armonizare, trimit spații benefice algoritmice, fac un cocktail de simboluri Usui, Karuna și Shamballa pentru compatibilizarea biosicului și noesicului japonezilor cu ale noastre structuri mioritice. Totul meseriaș, la limita încălcării liberului arbitru. Merge! În jumătate de oră, bătrânii delegației, cei patru români, sunt invitați la examenul de confirmare de grad: Dan pentru 7 Dani, eu și Florin pentru 6 Dani și Ștefan pentru 4.

Desigur că am exagerat cu algoritmi, altfel nu beneficiam de cel mai dur examen de grad din viața mea. Alunecăm pe propria transpirație, suntem în

prag de infarct vreo oră și jumătate, dar primim din mâna japonezului confirmarea că... suntem aceiași ca și înainte, dar mai ușori cu 800 de euro de căciulă, prețul examinării.

Ne refacem cu eleganță carpatină, câștigăm 5 medalii de aur, 5 de argint și 3 de bronz, și plecăm acasă. În aeroport, altă belea. Ionuț, campionul nostru interviat de toate posturile TV lusitane, rămâne blocat în WC. Ne cheamă la avion. Eu îi zic, după ce îi cer voie unei negrese imense de la *Security*, să spargă ușa cu un yoko tobi geri. Ionuț spune „Oss sensei”, încrezător în sfatul antrenorului său, și sare! Zgomote, gemete, bușituri, Ionuț grăiește: „Sensei, eu am lovit ușa, ușa m-a lovit pe mine și am zburat cu capul în WC!” Negresa râde superior, eu sparg ușa dezinvolt (și acum mă mai doare șoldul când se schimbă vremea) și decolăm spre Madrid.

În aeroportul din Madrid, stupoare! Cineva îmi fură o carte de Jung, cu care „ocupasem” o masă la McDonald's. Deplâng pierderea, deși o citeam pentru a treia oară, urcăm cu toții într-un uriaș Wizz Air violet cu alb, ca o Sahasrara în deschidere maximă. Decolăm, comandantul zice că până la Budapesta vom zbura printr-o furtună de vară de neevitat, pentru că era peste toată Europa, așa că să rămânem legați și să ne rugăm, dacă știm și vrem! Dan și cu mine, morți de frică, ne holbam sperați la stewardesele care se legau și ele. Era grav! Foarte grav!

Avionul începe să se zbuciume, mă uit pe geam la aripă, îmi face parcă „la revedere” cu o amplitudine de vreo 2 metri. Încep frenetic să „pretez”. Îl pun pe Dan să se roage. Țsta zice că cel mai bine știe „Înger, îngerelul meu”, dar în unghurește. De disperare, accept acest atac